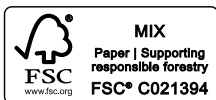

CHRIS CARTER

**HET
MEESTER
WERK**

Vertaling Marike Groot & Sander Brink

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Chris Carter

Oorspronkelijke titel: *Gallery of the Dead*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Marike Groot & Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteur: © Neil Spence Photography

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1868 3

ISBN 978 94 027 7595 2 (e-book)

NUR 330

Eerste druk december 2025

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd., Londen.

The right of Chris Carter to be identified as author of this work has been asserted in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Linda Parker stapte haar driekamerwoning in Silver Lake, Los Angeles, binnen, deed de deur achter zich dicht en zuchtte diep van vermoeidheid. Het was een lange, drukke dag geweest. Vijf fotoshoots in evenzoveel studio's verspreid door de stad. Het werk zelf was niet zo vermoeiend. Linda vond het modellenwerk heerlijk en ze had het geluk dat ze het voor haar beroep kon doen, maar door een stad als LA rijden, waar het verkeer in het gunstigste geval voortkroop, was bijzonder uitputtend en irritant, zelfs voor de geduldigste mensen.

Linda was die ochtend rond halfacht van huis gegaan en tegen de tijd dat ze haar rode Volkswagen Kever weer op haar oprit had geparkeerd, gaf het klokje op haar dashboard 22.14 uur aan. Ze was moe en ze had trek, maar eerst moesten er nog andere dingen gebeuren.

'Wijn,' zei ze tegen zichzelf terwijl ze de lampen in haar woonkamer aanknipte en haar schoenen uit schopte. 'Ik heb onmiddellijk een groot glas wijn nodig.'

Linda had een huisje van één woonlaag met een witte voorgevel, en ze deelde het met Mr Boingo, een zwart-witte zwerfkat die ze elf jaar geleden van de straat had gered. Vanwege zijn hoge leeftijd verliet Mr Boingo nog maar zelden het huis. Buiten rondrennen en achter vogels aan zitten die hij toch nooit echt te pakken kon krijgen, had zijn aantrekkingskracht al een paar zomers geleden verloren, en dus bracht Mr Boingo zijn dagen nu grotendeels slapend door, of zittend op de vensterbank, waar hij catatonisch naar de verlaten straat staarde.

Toen de lampen aangingen, stond Mr Boingo, die de afgelopen drie uur op zijn lievelingsstoel had liggen slapen, op en rekte zijn voorpootjes, waarna hij lang en zorgeloos gaapte.

Linda glimlachte. 'Hallo Mr Boingo. En hoe was jouw dag? Druk gehad?'

Mr Boingo was blij om haar weer te zien. Hij sprong op de vloer en kwam langzaam naar Linda toe.

‘Heb je honger, kleintje?’ vroeg Linda, terwijl ze zich bukte om haar kat op te pakken.

Mr Boingo vlijde zich tegen haar aan.

‘Heb je alles opgegeten?’ Ze gaf hem een kus op zijn voorhoofd.

Linda had geweten dat het een lange dag zou worden, dus had ze voldoende voer voor Mr Boingo neergezet, of dat dacht ze tenminste. Ze zette een stap naar rechts en keek naar het etens- en het waterkommetje die in de hoek stonden. Ze waren allebei niet leeg.

‘Je hebt geen honger, hè?’

Mr Boingo begon te spinnen; hij knipperde twee keer met zijn slaperige oogjes naar haar.

‘Nee, ik heb geen honger.’ Linda zette een koddig, tekenfilmachtig stemmetje op en deed net alsof ze Mr Boingo was. ‘Ik wil alleen geknuffeld worden, want ik heb mijn mama gemist.’

Ze begon zachtjes in Mr Boingo’s nek en onder zijn kin te krabbelen. Het bekje van de kat rekte zich onmiddellijk tot een tevreden glimlach.

‘Dat vind je fijn, hè?’ Ze kuste hem weer op zijn voorhoofd.

Met haar kat in haar armen ging Linda haar keuken binnen, ze pakte een schoon glas uit de vaatwasser en schonk zichzelf een flinke hoeveelheid uit een al geopende fles Zuid-Afrikaanse pinotage in. Ze liet Mr Boingo los en zette het glas aan haar lippen.

‘Mmm!’ zei ze hardop, terwijl haar lichaam eindelijk begon te ontspannen. ‘De hemel in vloeibare vorm.’

Linda haalde haar avondmaaltijd uit de koelkast: een kleine kom salade. Ze zou veel liever een dubbele cheeseburger met *chili fries* eten, of een grote pizza met extra pittige pepperoni, maar dan zou ze zich niet aan de regels van haar strikte caloriearme dieet houden, iets wat ze zichzelf alleen zo nu en dan als een traktatie toestond, en vanavond was het niet ‘traktatieavond’.

Na nog een slokje pakte Linda haar wijn en haar salade op en verliet de keuken.

Mr Boingo volgde.

In de woonkamer bracht Linda alles naar haar eettafel en ze zette haar laptop aan. Terwijl ze wachtte tot haar computer opstartte, pakte ze een tube hydraterende crème uit haar handtas. Nadat ze een ruime hoeveelheid in haar handen had gemasseerd, herhaalde ze de procedure met haar voeten.

Vanaf de vloer keek Mr Boingo onaangedaan toe.

Het halfuur daarna bracht Linda door met het beantwoorden van

e-mails en het toevoegen van een aantal nieuwe boekingen aan haar agenda. Toen ze dat had gedaan, sloot Linda haar e-mailprogramma en besloot op Facebook te kijken: tweeëndertig nieuwe vriendschapsverzoeken, negenen-dertig nieuwe berichten en zesennegentig nieuwe meldingen. Ze keek op de klok aan de muur links van haar: 22.51 uur. Terwijl ze begon te bedenken of ze wel echt in de stemming was voor Facebook, sprong Mr Boingo bij haar op schoot.

‘Hé daar. Je wilt nog meer knuffels, hè?’ Daar was het tekenfilmstemmetje weer. ‘Natuurlijk wil ik dat. Je hebt me de hele dag alleen gelaten. Stoute mama.’

Linda begon de kin van haar kat weer te aaien en toen herinnerde ze zich iets wat ze al een paar dagen van plan was.

‘Ik weet wat,’ zei ze terwijl ze recht in Mr Boingo’s oogjes keek. ‘Laten we zo’n *faceswap*-foto maken, wat vind je daarvan?’

Een paar dagen geleden had Linda’s beste vriendin Maria een *faceswap*-foto van zichzelf en haar schattige kleine bichon frisé op Instagram gezet. De hond had een aangeboren afwijking aan zijn onderkaak, waardoor zijn tong de hele tijd naar buiten stak. Om op elkaar te lijken had Maria ook haar tong uitgestoken toen de foto werd genomen. De combinatie van zachte witte vacht, gebleekt blond haar, uitgestoken tongen en Maria’s eeuwige overdadige make-up leverde een heel vermakelijk beeld op. Linda had zichzelf beloofd dat ze iets vergelijkbaars zou proberen met Mr Boingo.

‘Ja, laten we dat doen,’ zei ze met enthousiaste stem terwijl ze naar haar kat knikte. ‘Dat wordt leuk, dat beloof ik je.’

Ze pakte Mr Boingo op, greep haar telefoon en tikte op het icoontje voor een *faceswap*-app die ze al had gedownload.

‘Oké, daar gaan we dan.’

Ze ging een beetje verzitten en keek naar het beeld op het schermpje. Er waren een paar ingelijste schilderijtjes en een zilveren lichtarmatuur te zien op de muur recht achter haar. Links van de schilderijtjes was de deuropening die naar een korte gang en de rest van het huis leidde.

Linda was heel precies als het op het maken van foto’s aankwam, zelfs foto’s die alleen voor de lol waren.

‘Hm, nee, zo is het niet goed,’ zei ze, terwijl ze haar hoofd schudde naar Mr Boingo.

De lampen in de gang achter haar waren uit, maar de lampen op de zilveren armatuur waren aan, waardoor het beeld op haar scherm een vreemde

schittering als achtergrond kreeg. Ze ging weer verzitten, deze keer een beetje naar links. Nu was de schittering weg.

‘Ja, veel beter zo, vind je niet?’ vroeg ze aan Mr Boingo.

Hij reageerde met een langzaam, slaperig knipperen van zijn ogen.

‘Oké, laten we dit gauw doen voordat je weer onder zeil gaat, slaapkop.’

Het gebruik van de faceswap-app was heel eenvoudig. Ze hoefde alleen maar een foto te maken. Dat was alles. De app zou onmiddellijk vaststellen van wie de twee gezichten op het scherm waren, om beide gezichten een rode cirkel zetten en ze dan automatisch omwisselen.

Linda pakte Mr Boingo op en ging weer op haar stoel zitten.

‘Daar,’ zei ze, terwijl ze wees naar het schermje van haar telefoon. ‘Kijk die kant op.’

Mr Boingo, die eruitzag alsof hij op het punt stond in te dommelen, gaapte nog een keer loom.

‘Nee, domme kat, kijk nou niet naar mij. Kijk díé kant op. Kijk dan.’

Ze wees nog een keer naar haar schermje en deze keer knipte ze met haar vingers. Het geluid leek het hem te doen. Mr Boingo draaide zich eindelijk om en keek recht naar Linda’s telefoon.

‘Daar gaat-ie dan.’ Linda aarzelde geen moment, zette een vrolijke glimlach op en tikte snel op de fotoknop.

Op haar schermje verscheen de eerste rode cirkel rond haar gezicht, maar toen de tweede al snel volgde, voelde Linda haar borstkas samentrekken als door een tourniquet, want de app zette hem niet rond het snoetje van Mr Boingo. In plaats daarvan werd de cirkel rond iets in de donkere deuropening vlak achter haar gezet.

2

‘Goedenavond allemaal.’

Hoewel ze een microfoon en een krachtig geluidssysteem tot haar beschikking had, verhief Tracy Adams, professor in de psychologie aan UCLA, haar stem iets meer dan gewoonlijk. Ze stond voor een volle collegezaal waar honderdvijftig mensen in konden, en door het geroezemoes van zoveel opgetogen stemmen klonk de ruimte als een enorme bijenkorf. Het publiek bestond niet alleen uit enthousiaste studenten criminologie en forensische psychologie, maar ook uit verschillende andere docenten, die allemaal veel belangstelling hadden voor de lezing van vanavond.

De betoverende groene ogen van professor Adams, achter een ouderwetse kattenogbril met een zwart montuur, gingen de collegezaal rond.

‘We gaan zo beginnen,’ ging ze verder. ‘Dus ik zou het zeer op prijs stellen als degenen die nog niet zitten alsjeblieft plaatsnemen.’ Ze stopte even en wachtte geduldig.

Professor Adams was zonder enige twijfel een fascinerende vrouw: intelligent, aantrekkelijk, deskundig, charismatisch, elegant en mysterieus. Het was geen wonder dat zoveel van haar studenten, zowel mannelijk als vrouwelijk, een soort tienerverliefdheid voor haar ontwikkelden, om nog maar te zwijgen van de medewerkers van de faculteit. Maar vanavond was professor Tracy Adams niet de reden waarom de grote collegezaal, gesitueerd in het noordwesten van de UCLA-campus in Westwood, bomvol was.

Er verstreek een volle minuut voor iedereen eindelijk was gaan zitten.

‘Goed,’ zei professor Adams. ‘Ik zou willen beginnen door iedereen te bedanken dat jullie hier zijn. Had ik maar een vergelijkbare opkomst bij al mijn lessen...’

Er klonk wat gedempt gelach door de collegezaal.

‘Oké,’ ging ze verder. ‘Als jullie me toestaan, wil ik jullie voor we beginnen graag wat achtergrondinformatie geven over de bijzondere gast van van-

avond.' Haar ogen gingen eventjes naar de lange, goedgebouwde man die links naast het podium stond.

De man, die zijn handen in zijn broekzakken had, reageerde met een verlegen glimlach.

Professor Adams richtte haar aandacht op de aantekeningen die voor haar op de kathedraal lagen, waarna ze zich weer tot haar toehoorders richtte.

'Hij is afgestudeerd in de psychologie aan Stanford University,' begon ze, 'en ontving zijn eerste bul toen hij negentien was.' Haar volgende drie woorden werden met een opzettelijke stilte ertussen uitgesproken. 'Summa cum laude.'

Er ging een golf van verbaasd gemompel door de zaal.

'Ook aan Stanford University,' vervolgde ze, 'en op de nog steeds prille leeftijd van drieëntwintig behaalde hij een PhD in de analyse van crimineel gedrag en psychobiologie. Zijn proefschrift, getiteld *Een psychologische studie naar crimineel gedrag*, werd verplicht leesvoer bij het NCAVC van de FBI, en is dat tot op de dag van vandaag nog.' Er viel een korte stilte. 'Voor degenen die niet weten waar de afkorting voor staat of die dat zijn vergeten, dat is het Nationaal Centrum voor de Analyse van Gewelddadige Misdrijven.'

Ze keek even naar haar aantekeningen en keek toen weer naar de menigte.

'Hoewel hem meermaals de positie van profiler is aangeboden bij de eenheid Gedragsanalyse van het NCAVC, is onze gast van vanavond nooit op het aanbod ingegaan, maar heeft hij er in plaats daarvan voor gekozen zich aan te sluiten bij de politie van Los Angeles.'

Nog meer verbaasd gemompel, deze keer iets luider.

Professor Adams wachtte tot het rumoer wegstierf voor ze verderging.

'Als lid van het politiekorps van deze stad maakte hij razendsnel promotie en hij werd de jongste agent die het schopte tot rechercheur bij de LAPD. Sindsdien is zijn staat van dienst op het gebied van de misdaadbestrijding ongeëvenaard.'

Ze wachtte weer even, deze keer voor het effect.

'Onze gast van vanavond is een gelauwerd hoofdresearcher bij de afdeling Bijzondere Moordzaken van de LAPD, een elite-afdeling binnen de divisie Roofovervallen en Moord, die is opgericht om zich uitsluitend bezig te houden met seriemoorden en andere opvallende moordzaken die veel researchcapaciteit en expertise vereisen.' Professor Adams stak haar rechterwijsvinger op om haar volgende punt te benadrukken. 'Maar dat is nog niet alles. Vanwege zijn achtergrond in de criminele gedragspsychologie en

het feit dat deze prachtige stad van ons een heel bijzonder soort psychopaten lijkt aan te trekken...'

Het gelach keerde terug in de collegezaal.

'...behoort onze gast tot een zelfs nog gespecialiseerdere eenheid binnen de afdeling Bijzondere Moordzaken. Alle moordzaken waarbij een schokkende hoeveelheid sadisme en wreedheid wordt gebruikt, worden door de LAPD bestempeld als extreem gewelddadig. Onze gast van vanavond doet het werk waarvan de meeste rechercheurs in dit land er alles voor over zouden hebben om het níét te hoeven doen. Hij is het hoofd van de speciale eenheid van de LAPD.' Ze draaide zich om en keek opnieuw naar de man die aan de zijkant van het podium stond.

Honderdvijftig paar ogen volgden haar blik.

'Het heeft me héél veel tijd gekost om hem over te halen om als gastspreker naar UCLA te komen en met jullie allemaal te praten over een van de intrigerendste onderwerpen op het gebied van criminologie en forensische psychologie: de hedendaagse seriemoordenaar.'

Het werd griezelig stil in de zaal.

'Vanavond heb ik de grote eer jullie voor te stellen aan rechercheur Robert Hunter van de LAPD.'

Er volgde een ovationeel applaus.

Professor Adams gebaarde naar Hunter dat hij bij haar moest komen staan.

Rechercheur Hunter haalde zijn handen uit zijn zakken en liep langzaam de drie treden op die naar het podium leidden. Toen zijn blik die van de professor ontmoette, glimlachte ze zelfverzekerd naar hem, gevolgd door een heel sensuele, maar nauwelijks waarneembare knipoog. Hij verbrak het oogcontact, draaide zich naar het applaudiserende publiek en boog verlegen zijn hoofd. Hunter was dit niet gewend.

'Zet hem op,' fluisterde professor Adams terwijl ze Hunter de microfoon overhandigde en het podium verliet via dezelfde weg als waarlangs hij naar boven was gekomen.

Hunter wachtte tot het weer stil werd in de zaal.

'Om te beginnen wil ik jullie bedanken dat jullie hier allemaal zijn. Ik moet toegeven dat ik dit niet had verwacht.'

Het was Hunters beurt om professor Adams aan te kijken.

'Ik dacht dat ik misschien zou spreken voor maximaal twintig tot vijftientwintig studenten.'

Nog meer gelach van de menigte.

Opnieuw glimlachte de professor, en ze haalde haar schouders op naar Hunter vanaf de rand van het podium.

‘Laat ik voor ik begin voorstellen dat ik niet vaak spreek in het openbaar en al helemaal niet lesgeef, maar ik zal mijn best doen om te proberen jullie te vertellen wat ik weet, en alle vragen die jullie hebben te beantwoorden.’

Opnieuw begon het publiek te applaudisseren.

Hunter wist niet goed wat het kennisniveau van de toehoorders was, dus begon hij met een paar eenvoudige definities – zoals het verschil tussen een seriemoordenaar, een zogenaamde *spree killer* en een massamoordenaar. De uitleg ging gepaard met een paar voorbeelden van incidenten die recentelijk hadden plaatsgevonden in de vs.

Vervolgens gaf hij zijn toehoorders een lijst van de zeven fasen die een seriemoordenaar doormaakte, van de aurafase – het allereerste begin, waar de moordenaar in spe zijn of haar greep op de werkelijkheid begint te verliezen – tot de depressiefase, de grote emotionele inzinking die in de meeste gevallen volgt op de moord zelf.

‘Voor ik verderga,’ zei Hunter toen hij de laatste fase had toegelicht, en zijn stem kreeg een ernstige toon, ‘wil ik jullie eraan herinneren dat het belangrijkste om te onthouden bij seriemoorden is dat...’

Hij werd onderbroken door zijn telefoon, die begon te trillen in de zak van zijn jasje.

Hij stopte en stak zijn hand in zijn zak.

‘Het spijt me dat dit gebeurt,’ zei hij, en hij stak zijn hand op naar het geïntregerde publiek. ‘Willen jullie me één minuutje geven?’ Hij zette de microfoon uit en legde hem op de lessenaar. ‘Rechercheur Hunter,’ zei hij in de telefoon. ‘Afdeling Bijzondere Moordzaken.’

Terwijl hij luisterde naar de beller aan de andere kant van de lijn vonden zijn ogen die van professor Adams. Er waren geen woorden nodig. Ze kon de uitdrukking op zijn gezicht lezen. Ze had al eerder naast hem gestaan toen er een vergelijkbare oproep was binnengekomen.

‘Dit meen je niet,’ mompelde ze vol ongeloof, waarna ze het podium weer op liep en naar Hunter toe liep. ‘Waarom verbaast het me niet dat dit vanavond gebeurt?’

Hunter verbrak de verbinding en keek haar aan.

‘Het spijt me heel erg, Tracy,’ zei hij met bedrukte stem. Hij zag dat ze teleurgesteld was. ‘Ik moet gaan.’

Ze knikte begrijpend. ‘Het geeft niet, Robert. Ga maar. Ik leg het wel uit.’

Terwijl Hunter zich het podium af haastte, greep professor Adams de microfoon van de lessenaar, zuchtte bedroefd en richtte zich tot de beduusde menigte.

Hunters horloge gaf 21.31 uur aan tegen de tijd dat hij bij het adres aankwam dat hij via de telefoon had doorgekregen. Zelfs op dat tijdstip op een woensdagavond had het hem ongeveer drie kwartier gekost om de bijna dertig kilometer tussen Westwood en Silver Lake, een etnisch heel diverse buurt iets ten oosten van Hollywood, af te leggen. Terwijl hij Berkeley Avenue op reed richting het westen, zag hij onmiddellijk de groep politievoertuigen rond de afslag naar North Benton Way staan.

Hunter wist dat er in een stad als Los Angeles niets sneller een menigte nieuwsgierige toeschouwers trok dan de combinatie van zwaailichten en zwart-gele afzettape voor een plaats delict. Met dat in gedachten was hij totaal niet verbaasd toen hij de steeds groter wordende groep buurtbewoners zag die zich al bij de afzetting had verzameld, met de telefoons stevig in de hand, hunkerend naar een paar seconden videobeeld of zelfs maar een aanvaardbare foto, zodat het allemaal uitvoerig kon worden uitgemeten op hun socialmediapagina's, alsof het Pokémon-trofeeën waren.

Ook de pers was Hunter al te snel afgeweest. Met op het dak opgestelde statieven en camera's hadden twee nieuwsbusjes postgevat op de stoep tegenover het gedeelte dat door de politie was afgezet. Een paar verslaggevers deden hun best om wat voor informatie dan ook los te peuteren uit wie er ook maar met hen wilde praten.

Toen hij zich eindelijk door de menigte heen had gebaand, deed Hunter zijn raampje omlaag en liet zijn penning zien aan een van de geüniformeerde agenten die de toegang tot de straat bewaakten. De agent knikte en maakte de weg vrij, zodat Hunter kon doorrijden.

North Benton Way was een rustige straat in een woonwijk iets ten zuiden van het beroemde Silver Lake Reservoir. Er stonden volwassen platanen aan weerskanten van de weg die overdag schaduw boden tegen de zon, maar zo ongeveer overal onheilspellende schaduwen wierpen wanneer de schemering inviel. Het huis waar Hunter naar op zoek was, was het zesde aan de rech-

terkant. Een rode Volkswagen Kever en een blauwe Tesla s namen de twee plaatsen op de oprit in. Geparkeerd op straat een beetje rechts van het huis zag Hunter nog drie surveillanceauto's staan, samen met een busje van de technische recherche van LA County.

Hunter parkeerde zijn auto bij het busje en stapte uit. Zijn gestalte van één meter tachtig stak hoog uit boven het door de zon geblakerde dak van zijn oude Buick LeSabre. Hij nam even de tijd om links en rechts de straat in te kijken. De huizen van de burens waren allemaal verlicht, en de meeste buurtbewoners tuurden of uit hun raam, of stonden bij de voordeur met een blik van totale shock en ongeloof op hun gezicht. Terwijl Hunter zijn penning aan zijn riem klikte, werd er nog een auto door de politieversperring aan het begin van de straat gelaten. Hunter herkende onmiddellijk de metallic blauwe Honda Civic. Die was van zijn partner, rechercheur Carlos Garcia.

'Ben je er ook net?' vroeg Garcia terwijl hij naast een van de politiesurveillancewagens parkeerde en uit zijn auto sprong.

'Nog geen minuut,' zei Hunter bevestigend.

Garcia's halflange bruine haar, dat nog vochtig was van een recente douche, was strak naar achteren getrokken in een paardenstaart.

Beide rechercheurs draaiden zich om en keken naar het huis met de witte voorgevel. Drie plechtig kijkende agenten stonden op de stoep aan de overkant van de straat. Vlak achter hen was een agent van de technische recherche gekleed in een witte wegwerpoverall met capuchon en bewapend met een zaklamp bezig nauwgezet het verzorgde gazon van de voortuin te bestuderen. Bij de veranda aan de voorkant van het huis, half afgeschermd door een blauwe tent van de technische recherche, was een tweede rechercheur de deurkruk en de deurlijst aan het bepoederen op zoek naar onzichtbare vingerafdrukken.

De oudste van de drie politieagenten merkte hen op, liep weg van de groep op de stoep en stak de straat over in de richting van de twee rechercheurs.

Hunter zag onmiddellijk de metalen speld op de boord van het overhemd van de agent die aangaf dat hij inspecteur was bij de LAPD.

'Jullie zijn vast van de speciale eenheid.' De schorre stem van de agent klonk vermoeid.

'Ja, sir,' antwoordde Garcia. 'Dat zijn wij.'

De inspecteur, die eruitzag alsof hij begin vijftig was, was een halve kop kleiner dan Hunter en minstens twintig kilo zwaarder, en dat zat allemaal rond zijn middel.

‘Ik ben inspecteur Frederick Jarvis van het Central Bureau,’ zei hij terwijl hij zijn hand uitstak. ‘Northeast Area Division.’

Hunter en Garcia stelden zich voor.

‘Was u als eerste op de plaats delict?’ vroeg Garcia.

‘Nee,’ antwoordde inspecteur Jarvis, terwijl hij zich omkeerde en wees naar de twee politiemannen die hij op de stoep had achtergelaten. ‘Dat waren agenten Grabowski en Perez. Ik ben degene die besloot deze hele zooi op te schalen naar jullie van speciale eenheid.’

‘Dus u bent binnen geweest?’ vroeg Hunter.

De manier van doen van de inspecteur veranderde terwijl hij uitademde. ‘Dat klopt. Ja.’ Hij krabde aan zijn rechterwang. ‘Ik zit al eenendertig jaar bij de politie en in die jaren heb ik veel meer gekkigheid gezien dan goed voor me was, maar als ik voordat ik doodga één ding mag kiezen dat ik uit mijn geheugen zou kunnen wissen...’ Hij gaf een rukje met zijn kin in de richting van het huis. ‘...dan zou het zijn wat ik daarbinnen heb gezien.’

Hunter en Garcia tekenden het logboek, haalden ieder een wegwerp-overall op en begonnen die aan te trekken. Inspecteur Jarvis pakte er geen, waarmee hij duidelijk aangaf dat hij niet van plan was nog een keer de plaats delict te betreden.

‘En wat weten we tot nu toe over het slachtoffer?’ vroeg Garcia.

‘Alleen heel rudimentaire informatie,’ antwoordde de inspecteur terwijl hij zijn schrijfblok pakte. ‘Ze heette Linda Parker,’ begon hij. ‘Vierentwintig jaar oud, uit de Harbor Area, hier in LA. Ze werkte als model. Ze had geen strafblad, voor zover we weten: geen arrestaties, geen uitstaande boetes, geen gerechtelijke bevelen... niks. Haar Volkswagen Kever was bijna afbetaald. Ook haar belastingen betaalde ze volledig en op tijd.’

‘Woonde ze hier in haar eentje?’ vroeg Garcia.

‘Voor zover we weten wel. We hebben geen andere namen gevonden op de facturen of rekeningafschriften.’

‘Had ze vriendjes? Relaties?’

De inspecteur haalde zijn schouders op. ‘We hebben geen tijd gehad om dat soort informatie te verzamelen. Sorry, mannen, maar daar zullen jullie zelf het graafwerk naar moeten doen.’

Hunter liet zijn blik nog eens door de straat gaan.

‘Zijn jullie iets te weten gekomen van de burens?’ vroeg hij. Hij wist dat de inspecteur al opdracht zou hebben gegeven om de huizen eromheen langs te gaan.

‘Niets. Niemand lijkt iets gezien of gehoord te hebben, maar mijn mannen zijn nog steeds aan het rondvragen, dus misschien, met een beetje geluk...’

‘Helaas lijkt Vrouwe Fortuna ons niet erg te mogen,’ zei Garcia. Er zat geen spoor humor in zijn stem. ‘Maar wie weet? Elke dag is weer een nieuwe dag.’

‘Het lijkt erop dat de dader het huis aan de achterkant is binnengekomen,

via het slaapkamerraam van het slachtoffer,' zei inspecteur Jarvis. 'Het is van de buitenkant ingeslagen.'

'Hoe is hij in de achtertuin gekomen?' vroeg Garcia.

De inspecteur gebaarde met zijn hoofd naar de houten poort links van het huis. Een derde technisch rechercheur was die aan het bepoederen op vingerafdrukken. 'Geen braaksporen, maar je hoeft niet heel lenig te zijn om daaroverheen te klimmen.'

'Is dat de persoon die het lichaam heeft gevonden?' vroeg Hunter aan de inspecteur, met zijn hoofd gebarend in de richting van de politieauto's die rechts naast het huis geparkeerd stonden.

Zodra hij uit zijn auto was gestapt, had Hunter een vrouwelijke agent gezien die op haar knieën zat voor het geopende portier aan de bijrijderskant van de zwart-witte wagen die het verst van het huis vandaan stond. De agente was niet alleen. Een vrouw van eind veertig, misschien begin vijftig, volledig overstuur, zat voor haar op de bijrijdersstoel.

'Dat klopt,' antwoordde inspecteur Jarvis. 'Jullie hoeven tenminste niet het vreselijke nieuws aan de ouders te brengen. Ze is de moeder van het slachtoffer.'

Hunter en Garcia keken zwijgend van de inspecteur naar de vrouw die in de surveillancewagen zat. Beide rechercheurs konden zich geen afgrijselijker ervaring voor een moeder voorstellen dan om het met grof geweld vermoorde lichaam van haar eigen dochter aan te treffen.

'Zoals te verwachten is ze in shock,' legde de inspecteur uit. 'En op dit moment komt er niet veel zinnigs uit, maar van wat we hebben begrepen sprak ze dagelijks met haar dochter, of in levenden lijve, of via de telefoon.' Hij keek nog eens naar zijn aantekeningen. 'De laatste keer dat ze elkaar spraken was twee dagen geleden, op een maandagmiddag. Dat was een telefoongesprek. Ze zouden gisteren samen gaan lunchen, maar haar moeder moest afzeggen. Ze zegt dat ze haar dochter om een uur of negen 's ochtends had gebeld, maar dat er niet werd opgenomen. Hij ging meteen naar de voicemail. Ze sprak een boodschap in, maar haar dochter belde niet terug. De moeder probeerde haar drie kwartier voordat ze hadden afgesproken nog een keer te bellen, gewoon om zeker te weten dat haar dochter de boodschap had ontvangen, zodat ze niet voor niets zou komen. Opnieuw ging hij meteen naar de voicemail. Ze probeerde het gisteravond nog eens en opnieuw vanochtend en vanmiddag.' Inspecteur Jarvis knikte bevestigend naar de rechercheurs. 'Steeds weer naar de voicemail. Toen begon de moeder zich zorgen te maken.'

Ze zei dat haar dochter misschien boos was omdat ze hun lunchafspraak had afgezegd, al was dat niet erg waarschijnlijk, maar volgens haar zou haar dochter, zelfs als dat het geval was, inmiddels wel hebben teruggebeld. De moeder belde nog eens en sprak een laatste boodschap in waarin ze zei dat ze vanavond langs zou komen.'

'Dus hoe laat kwam ze hier vandaag aan?' vroeg Hunter.

'Om een uur of zeven.'

'Hoe is ze binnengekomen?' Garcia deze keer. 'Zat de deur niet op slot?'

'Nee, de deur zat op slot, maar de moeder had een sleutel bij zich.'

Hunter draaide zich om naar de technisch rechercheur die de voordeur aan het bepoederen was op vingerafdrukken.

'Sporen van braak?' vroeg hij.

'Als het via deze deur is gebeurd, is het niet met geweld gepaard gegaan,' antwoordde de agent, omkijkend naar Hunter. 'Er is niet geknoeid met het slot of met de deurpost, maar deze deur heeft een eenvoudig veiligheidsslot. Je hoeft niet bepaald een expert te zijn om het open te breken.'

Hunter en Garcia trokken hun capuchon over hun hoofd en ritsten hun overall dicht.

'Via de woonkamer,' legde inspecteur Jarvis uit, gebarend met zijn hand. 'Door de gang aan de andere kant naar de slaapkamer aan het eind ervan. Als je verdwaalt, moet je gewoon de geur van bloed volgen.' De inspecteur kleepte de laatste zin niet in als een grap. 'En als ik jullie was zou ik zeker het mondkapje gebruiken.'

Linda Parkers voordeur leidde naar een ruime woonkamer, op aangename wijze ingericht met een mengsel van shabby chic en traditioneel meubilair, en met pastelkleurige gordijnen in dezelfde kleur als de kleden en kussens in de kamer. Niets leek van zijn plek te zijn gehaald. Niets wees op een worsteling.

Een andere technisch rechercheur, die ook op zoek was naar onzichtbare vingerafdrukken, werkte de vele oppervlakken in de kamer af. Ze begroette de rechercheurs met een subtiel knikje.

De gang met houten vloer die naar de rest van het huis leidde was kort en breed, met één deur aan de rechterkant, twee aan de linkerkant en één aan het eind. Alleen de tweede deur aan de linkerkant was dicht. De wanden waren versierd met een aantal ingelijste foto's, in de stijl van omslagen van modebladen. Allemaal toonden ze hetzelfde aantrekkelijke model: slank en gespierd, met een hartvormig gezicht, volle lippen, een bevallige neus, met

opgeslagen ogen die bijna aquamarijn van kleur waren en jukbeenderen waar de meeste vrouwen een fortuin voor zouden betalen.

Hunter en Garcia liepen naar de kamer aan het einde van de gang.

Een snelle blik door de open deur aan de rechterkant: slaapkamer.

De openstaande deur aan de linkerkant: badkamer.

De gesloten deur zouden ze later opendoen.

Toen ze eindelijk bij de kamer van de plaats delict aankwamen, bleven ze bij de deur staan, verbluft zwijgend.

Eén ding wisten Hunter en Garcia allebei absoluut zeker: de wens van inspecteur Jarvis zou nooit uitkomen. Hij zou nooit uit zijn geheugen kunnen wissen wat hij in die kamer had gezien.